

Sygn. akt II K 383/14

1 Ds 1317/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16/03/2015r.

Sąd Rejonowy w R a c i b o r z u, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Jerzy Domagała

Ławnicy: -----

Protokolant: Krzysztof Mika

w obecności **Prokuratora Macieja Stojalowskiego**

po rozpoznaniu w dniach: 16/09/2014r; 07/10/2014r; 09/12/2014r; 10/03/2015r.

sprawy:

M. P. (P.)

syna H. i A.

ur. (...) w R.

oskarżonego o to, że:

w okresie od listopada 2009 roku do lutego 2013 roku w R., dokonał przywłaszczenia powierzonego mu mienia ruchomego o wartości 36 100 zł, w postaci samochodu dostawczego marki F. (...) o nr rej. (...), na szkodę (...) BANK (...) SA;

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk

1. oskarżonego **M. P.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w czynu z art. 284 § 2 kk i za to na podstawie art. 284 § 2 kk skazuje go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;
3. na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 70 (siedemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20,00 (dwadzieścia) złotych;
4. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące wydatki w kwocie 90,00 (dziewięćdziesiąt) złotych i opłatę w kwocie 460,00 (czterysta sześćdziesiąt) złotych.

Sędzia:

Sygn. akt **II K 383/14**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 października 2006 roku M. P. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą G. (...) w R. zawarł z (...) Bank (...) S.A. w W. umowę o kredyt konsumencki o numerze 01-01-02- (...) na zakup samochodu dostawczego marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 116.197,00 złotych. Kredytobiorca zobowiązał się do spłaty kredytu w 60 miesięcznych ratach w terminach określonych w harmonogramie spłat.

Dowód: faktura VAT- k. 11, umowa o kredyt konsumencki- k. 12, częściowe wyjaśnienia oskarżonego- k. 51-52, 131-133, 187-188, 372v-373, zeznania świadka L. W.- k. 30-31, 59, zeznania świadka Z. K.- k. 48, 121, 287, 429-430, zeznania świadka P. K.- k. 90-93,326-327

W celu zabezpieczenia wierzytelności banku z tytułu udzielonego kredytu strony umowy dokonały przewłaszczenia na bank przedmiotowego samochodu w udziale 49/100. Strony umowy postanowiły m. in., że w przypadku opóźnienia przez kredytobiorcę w spłacie całości lub części kredytu przez okres 2 miesiące, udział M. P. przechodzi na własność banku i jest on zobowiązany do wydania samochodu. Dalej strony ustaliły, że w przypadku nie wydania samochodu w terminie i w miejscu wskazanym przez bank, bankowi przysługuje prawo odebrania samochodu w dowolnym terminie i odliczenia poniesionych w związku z tym kosztów od ceny uzyskanej ze sprzedaży samochodu.

Dowód: umowa o przewłaszczenie na zabezpieczenie- k. 13-14, częściowe wyjaśnienia oskarżonego- k. 51-52, 131-133, 187-188, 372v-373, zeznania świadka P. K.- k. 90-93,326-327, 456-456v

W 2009 roku M. P. zaczął mieć problemy finansowe w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, co w konsekwencji spowodowało opóźnienia w terminowej spłacie zaciągniętego kredytu. W związku z zaistniałą sytuacją, w dniu 28 maja 2009 roku (...) Bank (...) S.A. w W. wypowiedział M. P. umowę kredytu konsumenckiego ze skutkiem na dzień 29 czerwca 2009 roku. Równocześnie bank zażądał, aby w terminie w/w M. P. zapłacił kwotę 60.300,11 złotych tytułem pozostałej części niespłaconego kredytu.

Dowód: wypowiedzenie wraz z potwierdzeniem odbioru- k. 10, 17, częściowo wyjaśnienia oskarżonego- k. 51-52, 131-133, 187-188, 372v-373, zeznania Z. K.- k. 48,121,287, 429-430, zeznania świadka P. K.- k. 90-93,326-327, 456-456v

Na przełomie stycznia i lutego 2010 roku M. P. zwracał się pisemnie do banku z prośbą o przedłużenie terminu spłat rat kredytowych oraz prologatę w odstawieniu w/w samochodu. W odpowiedzi, bank wyraził gotowość zawarcia ugody pod warunkiem spłaty zaległej kwoty kredytu oraz zwrotu samochodu. Mimo próby ugodowego załatwienia spraw, M. P. nie zastosował się do wezwań i nie oddał pojazdu.

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego- k. 51-52, 131-133, 187-188, 372v-373, korespondencja- k. 62-64, 96, 121-125, 226-228, 231-232

W związku z bierną postawą M. P., bank pismami datowanymi na dzień 26 października 2009 roku, 07 stycznia 2010 roku oraz 12 marca 2010 roku, 15 marca 2012 roku ponownie wezwał w/w do wydania pojazdu F. (...) do (...).

Dowód: wezwania wraz z potwierdzeniem odbioru- k. 41, 42-43, 44

Bezskuteczne okazały się również działania przedstawiciela (...) firmy windykacyjnej działającej z ramienia (...) Bank (...) S.A. w W.. W dniu 01 lipca 2010 roku L. W. telefonicznie, pocztą elektroniczną oraz za pośrednictwem Poczty Polskiej kontaktował się z M. P. celem ustalenia terminu odbioru pojazdu. W odpowiedzi od M. P. usłyszał, iż samochód jest „w trasie”. Kolejne próby odzyskania samochodu okazały się bezcelowe, albowiem nie można było nawiązać zanim skutecznego kontaktu telefonicznego.

Dowód: zeznania L. W.- k. 30-31, 59

W lipcu 2010 roku pracownik firmy windykacyjnej podjął próbę interwencji w miejscu zamieszkania M. P., tj. w R. przy ulicy (...), ale nie przyniosła ona oczekiwanego rezultatu, bowiem nie udało mu się ustalić miejsca postoju pojazdu.

Dowód: raport z interwencji- k. 45-45v, zeznania L. W.- k. 30-31, 59

W dniu 30 lipca 2010 roku, po bezskutecznych wezwaniach M. P. do zwrotu pojazdu, złożono zawiadomienie o popełnieniu przez niego przestępstwa przywłaszczenia powierzonego mu samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Dowód: protokół z dnia 30.07.2010 r. z akt sprawy o sygn. akt 1 Ds. (...)k. 30-31

W trakcie toczącego się postępowania przygotowawczego, w dniu 26 listopada 2010 roku samochód ten wraz z dokumentami w postaci dowodu rejestracyjnego i karty pojazdu został zatrzymany i zabezpieczony przez Policję, a następnie oddany M. P. na przechowanie.

Dowód: protokół zatrzymania rzeczy z dnia 26.11.2010 r. z akt sprawy o sygn. akt 1 Ds. (...) k. 53- 56v, protokół oddania rzeczy na przechowanie z dnia 26.11.2010 r.- k. 57-58

Mimo wszczętego dochodzenia, prokurator Prokuratury Rejonowej w R. postanowieniem z dnia 14 grudnia 2010 roku umorzył dochodzenie w sprawie przeciwko M. P., podejrzanemu o popełnienie czynu z art. 284 § 2 k.k., polegającego na tym, że w okresie od 20 czerwca 2009 roku w R. dokonał przywłaszczenia samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), wartości 42 842 zł na szkodę (...) Bank (...) S.A. w W.- wobec tego, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego. Postanowieniem z dnia 15 czerwca 2011 roku, sygn. akt II Kp (...)Sąd Rejonowy w R. utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Dowód: postanowienie z dnia 14.12.2010 r.- k. 60-61v, postanowienie z dnia 15.06.2011 r.- k. 68-68v

Równocześnie, w związku z brakiem zapłaty wymagalnej należności, w dniu 23 września 2010 roku Sąd Rejonowy w R. nadał na wniosek (...) Bank (...) S.A. w W. klauzulę wykonalności na bankowy tytuł egzekucyjny nr 784 wystawiony przeciwko M. P. obejmującemu należność główną i odsetki wynikające z zawartej umowy kredytowej. W oparciu o tak wystawiony tytuł wykonawczy, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w R. R. Ł. wszczął postępowanie egzekucyjne, w trakcie którego wyegzekwował kwotę 7.207,07 złotych.

Dowód: zeznania Z. K.- k. 48,121,287, 429-430, wniosek o nadanie klauzuli wykonalności wraz z potwierdzeniem odbioru- k. 39-39v, bankowy tytuł egzekucyjny- k. 40, wniosek o wszczęcie egzekucji- k. 65

Tymczasem, wobec składników majątkowych M. P. skierowanych było szereg egzekucji komorniczych prowadzonych przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w R. i oznaczonych sygnaturami akt: Km (...), Km (...), Km (...), Km (...). W trakcie toczącego się postępowania egzekucyjnego, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w R. R. Ł. w dniu 30 grudnia 2009 roku dokonał zajęcia samochodu marki F. (...), o czym poinformował (...) Bank (...) S.A. w R.. Jednakże, w dniu 02 listopada 2010 roku na wniosek banku, pojazd ten został zwolniony spod egzekucji.

Dowód: protokół zajęcia ruchomości- k. 75, odpisy z akt komorniczych- k. 103-113, postanowienie o zwolnieniu ruchomości spod zajęcia z dnia 02.11.2010 r.- k. 110

W 2012 roku bank podjął kolejne próby odzyskania przedmiotowego pojazdu. W dniu 23 kwietnia 2012 roku pracownik Kancelarii (...) sp.k. we W.- działający z ramienia (...) Bank (...) S.A. w W. udał się z wizytą terenową do miejsca zamieszkania M. P.. W czasie rozmowy, M. P. stwierdził, że nie jest w stanie zwrócić samochodu, albowiem pojazd znajduje się w warsztacie i jest podczas naprawy blacharsko- lakierniczej. Jednakże, nie chciał podać adresu warsztatu, gdyż obawiał się, że pojazd zostanie przejęty przez bank. Dodał, że pojazd w chwili obecnej jest zajęty przez komornika. Bezskuteczne okazało się również wezwanie skierowane do niego pismem z dnia 18 czerwca 2012 roku o wydanie pojazdu w zakreślonym terminie do dnia 25 czerwca 2012 roku pod rygorem zgłoszenia zawiadomienia o

popelnionym przestępstwie. W odpowiedzi, M. P. uwarunkował zwrot pojazdu od rzetelnego wyliczenia przez bank ciężącego na nim zobowiązania finansowego, w tym oszacowania wartości pojazdu.

Dowód: raport z interwencji- k. 15- 16, pismo wraz z potwierdzeniem odbioru- k.9, 96-97, 124-125, zeznania świadka P. K.- k. 90-93,326-327, 456-456v

W dniu 19 marca 2013 roku pojazd marki F. (...) wraz z dokumentacją został wydany pracownikowi Kancelarii (...) sp. k. we W. działającej w imieniu (...) Bank (...) S.A. W W.. W chwili oddania go pojazd miał przejechane 209 215 kilometrów.

Dowód: protokół zatrzymania rzeczy- k. 137- 139, protokół oględzin- k. 141-142v, pokwitowanie- k. 157a

Do chwili obecnej M. P. nie rozliczył się z bankiem (...) S.A. w W. z tytułu zawartej umowy kredytowej, a w dniu 23 kwietnia 2013 roku, tj. w dacie sprzedaży przez bank, pojazd był wart 16.100,00 złotych netto (14.634,15 złotych brutto).

Dowód: pismo- k. 458, 461-462

Oskarżony M. P. ma 42 lata, prowadzi własną działalność gospodarczą, z wykonywania której otrzymuje dochód w wysokości ok. 1199 złotych miesięcznie. Jest żonaty, ma na utrzymaniu 2 dzieci. Nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo. Był uprzednio karany sędownie.

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego- k. - k. 51-52, 131-133, 187-188, 372v-373, odpis wyroku- k. 190, karta karna- k. 328-329

Oskarżony M. P. zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak też i przed sądem nie przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w 2006 roku prowadząc firmę (...) zaciągnął kredyt w wysokości około 90.000,00 złotych, którego spłata została zabezpieczona umową przewłaszczenia przez bank samochodu marki F. (...). Oskarżony podał, że w 2009 roku z powodu kłopotów finansowych jednego z partnerów gospodarczych, jego firma wpadła w kłopoty finansowe. Z tego względu nie był w stanie terminowo regulować swoich zobowiązań finansowych względem banku. W ostateczności bank wypowiedział mu umowę kredytową. Oskarżony nie wykluczył, że był wzywany do zwrotu przedmiotowego pojazdu. Podał, że w tamtym czasie nie wydał pojazdu, bowiem bank nie przedstawił mu jasnej i rzetelnej kalkulacji jego zadłużenia kredytowego. Wyjaśnił, że zwrotu tego pojazdu domagały się również firmy windykacyjne, jednak odmawiał im wydania tego pojazdu. Oskarżony podał także, że 2 lub 3 lata temu na żądanie funkcjonariuszy Policji, którzy okazali mu nakaz wydania wydał im auto. Oskarżony nie zaprzeczał, że właścicielem pojazdu jest bank. Oskarżony czekał jedynie na rozliczenie z banku. Oskarżony podał, że zwracał się do banku o informację dotyczącą rozliczeń po zwrocie, ale jego prośba pozostawała bez odpowiedzi. Oskarżony wyjaśnił że, że bank (...) S.A. w W. sprzedał ten samochód za kwotę 14.000,00 złotych. Zdaniem oskarżonego był wart 35.000,00 złotych. Oskarżony wytłumaczył, że zależało mu na tym, aby samochód został wyceniony przez osobę niezależną. Zaprzeczył także, aby otrzymał orzeczenie cywilne o obowiązku wydania tego samochodu.

Analizując wyjaśnienia złożone przez M. P. Sąd przyznał mu walor wiarygodności jedynie w tej części, w której oskarżony potwierdził zawarcie umowy kredytu konsumenckiego, umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie, zaprzestania spłaty zobowiązań na rzecz pokrzywdzonego, kierowania do niego pism dotyczących zwrotu pojazdu, a przede wszystkim przekazania samochodu marki F. (...). Takie wyjaśnienia oskarżonego znajdują potwierdzenie w wiarygodnych zeznaniach świadków: L. W., P. K., Z. K., dowodach z dokumentów w postaci umowy kredytu konsumenckiego, umowy o przewłaszczenie na zabezpieczenie, pism banku i upoważnione przez niego podmioty dotyczących zawartej umowy, zwrotu posiadanego pojazdu, protokołu zatrzymania pojazdu.

W pozostałym zakresie Sąd uznał wyjaśnienia oskarżanego za nieprawdziwe. Przede wszystkim nie może się ostać twierdzenie oskarżonego, że nie wydał pojazdu pokrzywdzonemu z tego względu, że bank nie przedstawił mu rzetelnej analizy jego zadłużenia, w tym oszacowania wartości przedmiotowego pojazdu. Za niewiarygodne należało

uznać dalsze jego twierdzenia co do przyczyn zatrzymania przez niego pojazdu, a to, że bank po zwolnieniu spod egzekucji samochodu, nie wystąpił do niego bezpośrednio o zwrot tylko wyręczał się firmami windykacyjnymi, które działały bez należytego umocowania, nie legitymowały się orzeczeniem sądu i nie posiadały uprzedniej wyceny dokonanej przez bank. Zdaniem Sądu, takie wyjaśnienia oskarżonego zmierzały wyłącznie do uchronienia go przed odpowiedzialnością karną za dokonanie przestępstwa przywłaszczenia samochodu. W ocenie Sądu, promowana przez M. P. wersja zdarzenia stanowi tylko i wyłącznie linię obrony, notabene nielogiczną, nieskuteczną i sprzeczną z materiałem dowodowym. Podkreślić w tym miejscu należy, że z dokumentów przedłożonych przez pokrzywdzonego wynika jednoznacznie i bez jakichkolwiek wątpliwości, że na skutek zaprzestania spłacania przez oskarżonego kredytu konsumenckiego i wypowiedzenia tejże umowy, bank stał się jedynym właścicielem tegoż pojazdu, a na oskarżonym bez względu na okoliczności sprawy ciążył prawny obowiązek jego zwrotu (czego oskarżony de facto nie kwestionował). Zatem, nieuzasadnione i bez podstawy prawnej uznać należało twierdzenia dotyczące braku okazania mu przez bank rzetelnej wyceny samochodu czy stosowanego orzeczenia sądowego nakazującego mu zwrot pojazdu. Zgodnie bowiem z punktem 4.1.1. umowy o kredyt konsumencki, w przypadku ziszczenia się ściśle określonych w umowie warunków, prawo własności przechodzi na własność banku. Na żądanie banku kredytobiorca jest obowiązany do natychmiastowego wydania samochodu. Jeżeli kredytobiorca nie wyda samochodu, to bank ma prawo odebrania pojazdu oraz jego sprzedaży. Podobnej treści postanowienia zostały zawarte w treści umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie.

W ocenie Sądu, działania podejmowane przez bank były prawnie dopuszczalne i miały umocowanie w zawartych umowach.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków Z. K., P. K. oraz L. W..

Z. K.- inspektor do spraw (...) Bank (...) S.A. w W. opisał przebieg wydarzeń związanych z podpisaniem przez oskarżonego umowy, niewywiązywaniem się z zawartej umowy oraz próbami odebrania przedmiotowego pojazdu. Wskazał także na trudności w odzyskaniu samochodu. Świadek wskazał, że oskarżony w 2006 roku zawarł umowę kredytu, a jej poszczególne raty były spłacane terminowo do października 2007 roku. Od listopada 2007 roku oskarżony zaprzestał terminowego wpłacania rat. Świadek podał także, że były prowadzone windykacje w terenie celem odebrania samochodu, ale okazały się bezskuteczne. Dodał, że oskarżony odmawiał oddania pojazdu i jako powód podawał, że nie jest w danej chwili odstawić samochodu i odda go później lub też, że prawnik mu tego zabronił. W ocenie Sądu, wydarzenia, którego był uczestnikiem opisywał w sposób wyważony i obiektywny. Jego zeznania należało ocenić jako spójne, logiczne i rzeczowe. Logicznym było przede wszystkim to, co wynikała z jego zeznań, że oskarżony nie wywiązał się z zawartej umowy kredytowej, był zobowiązany oddać samochód, lecz tego nie uczynił. Świadek podał, że aktualnie zadłużenie oskarżonego wynosi 65.928,14 złotych. Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować zeznania również w tym zakresie.

Dokonując rekonstrukcji stanu faktycznego Sąd oparł się także na zeznaniach świadka P. K.- pracownika Kancelarii (...) we W. współpracującej z (...) Bank (...) S.A. w W.. Świadek dokładnie i szczegółowo zrelacjonował wydarzenia począwszy od zawarcia umowy kredytu konsumenckiego przez oskarżonego po podejmowane ze strony Kancelarii próby porozumienia się z M. P. w sprawie zwrotu pojazdu. Podczas składania zeznań świadek wskazał na sposób zachowywania się oskarżonego, a mianowicie, że odmawiał zwrotu pojazdu, nie chciał wskazać, gdzie się znajduje. W ocenie Sądu brak było podstaw do podważenia wiarygodności dowodu z zeznań świadka.

Podobnie Sąd ocenił zeznania świadka L. W.- pracownika firmy windykacyjnej (...) i na ich podstawie poczynił miarodajne ustalenia faktyczne. L. W. zeznawał na okoliczność wydania samochodu przez oskarżonego. Zeznał, że skontaktował się z M. P., ale ten mu odpowiedział, że samochód jest w trasie. Podał, że próbował dalej nawiązać kontakt z oskarżonym, ale nie odbierał on telefonów. Zapełniał jedynie, że oddzwoni później. Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom świadka, gdyż są spójne, logiczne, jasne i rzeczowe oraz w pełni korespondują z pozostałym materiałem dowodowym, któremu Sąd dał wiarę.

Sąd dał wiarę dokumentom zaliczonym w poczet materiału dowodowego (umowy kredytu konsumenckiego nr 01-01-02- (...), umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie, wypowiedzenia umowy wraz z potwierdzeniem odbioru, postanowienia o umorzeniu dochodzenia, wniosku o nadanie klauzuli wykonalności oraz bankowego tytułu egzekucyjnego, wezwań wraz z potwierdzeniami odbioru, raportu z interwencji, protokołu zatrzymania i oddania rzeczy na przechowanie, postanowienia o umorzeniu dochodzenia, korespondencji, protokołu zajęcia komorniczego, postanowienia z dnia 15.06.2011 r., odpisu akt komorniczych, protokołu oględzin rzeczy, pokwitowania odbioru, odpisu wyroku, karty karnej). Ich autentyczność nie była kwestionowana i nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, poddany przez Sąd gruntownej i wszechstronnej analizie stworzył podstawę do stwierdzenia sprawstwa, jak i winy oskarżonego M. P. w zakresie przypisanego mu czynu. Fakt popełnienia przez M. P. przestępstwa sprzeniewierzenia potwierdzają bowiem dowody z dokumentów przede wszystkim w postaci: umowy kredytu konsumenckiego z dnia 20 października 2006 roku, umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie z dnia 10 października 2012 roku, wypowiedzenia tejże umowy z dnia 28 maja 2009 roku, szeregu wezwań do zwrotu pojazdu, zeznania świadków: L. W., P. K., Z. K., a także częściowo wyjaśnienia samego oskarżonego.

Przechodząc do oceny prawnej zachowania oskarżonego, należy stwierdzić, iż czyn M. P. wypełnił znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. Przepis ten stanowi: „kto przywłaszcza sobie powierzoną rzecz ruchomą, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5”. Oznacza to, że powyższe przestępstwo polega na przywłaszczeniu, które należy rozumieć, jako rozporządzenie cudzą rzeczą ruchomą jak swoją własnością, z wykluczeniem osoby uprawnionej. Przedmiotem przywłaszczenia jest rzecz ruchoma, która została powierzona sprawcy i znajduje się w jego posiadaniu. Powierzenie rzeczy ruchomej polega na przekazaniu władztwa nad rzeczą sprawcy, z zastrzeżeniem jej zwrotu właścicielowi (posiadaczowi) lub osobie posiadającej inne prawo do rzeczy. Powierzenie oznacza, więc przeniesienie władztwa nad rzeczą z uprawnionego na sprawcę bez prawa rozporządzania nią jak swoją własnością, z jednoczesnym konkretnym oznaczeniem sposobu jego wykonywania przez osobę, której rzecz jest powierzana. Ze względu na fakt władania (posiadania) rzeczą przez przywłaszczającego przed dokonaniem przywłaszczenia, samo przywłaszczenie musi zostać przez niego w odpowiedni sposób zmanifestowane na zewnątrz. Owo uzewnętrznienie przywłaszczenia przyjmować musi postać zachowania, uniemożliwiającego osobie, której przysługuje odpowiednie prawo do rzeczy, swobodne nią rozporządzanie. Sprawca dla dokonania tego przestępstwa musi podjąć jedną chociażby czynność w stosunku do rzeczy ruchomej lub prawa majątkowego, która wskazuje, iż traktuje on rzecz lub prawo majątkowego tak jakby był właścicielem (tak A. Zoll. Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 284 § 2).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że M. P. dokonał przywłaszczenia samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Dokonał tego w następujący sposób. Prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą G. (...) zawarł z (...) Bank (...) S.A. w W. umowę kredytu konsumenckiego, aby zakupić przedmiotowy pojazd. Zabezpieczeniem spłaty rat kredytu miała być umowa przewłaszczenia samochodu na rzecz banku. Wobec niewywiązania się przez oskarżonego z postanowień zawartej umowy kredytowej, w myśl jej postanowień, samochód przeszedł na własność banku i z tego tytułu bank miał prawo żądać zwrotu samochodu. M. P. w inkryminowanym okresie nie zwracał pojazdu, przez co wskazał, że traktuje ten samochód jak swoją własność. Istotnym w sprawie jest to, że oskarżony, choć deklarował chęć zwrotu przedmiotowego pojazdu, ukrywał przed pokrzywdzonym pojazdem argumentując to tym, że pojazd jest w naprawie i odmawiał przy tym podania adresu warsztatu samochodowego lub też, że pojazd jest zajęty przez komornika, mimo, że na wniosek pokrzywdzonego pojazd został wcześniej zwolniony spod egzekucji. Na uwagę zasługuje również okoliczność, że w dacie wydania pojazdu pokrzywdzonemu bankowi, samochód miał już przejechane ponad 200 215 kilometrów, a więc o 100 000 kilometrów więcej niż gdyby miał w chwili prawidłowego zwrotu wierzycielowi, co świadczy o ciągłym użytkowaniu przez oskarżonego pojazdu. Zważyć również należy, że w chwili wypowiedzenia umowy kredytowej utracił on w tym momencie prawo do posiadania rzeczy i korzystania z niej, a mimo to zatrzymał pojazd i w ten sposób uniemożliwił rozporządzenie nim podmiotowi, któremu przysługuje do niego prawo, czyli (...) Bank (...) S.A. w W..

Podsumowując, M. P. dokonał przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w ten sposób, że nie zwrócił (...) Bank (...) S.A. w W., powierzonego mu na podstawie umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie z dnia 10 października 2006 roku, samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), do czego został wezwany w wypowiedzeniu umowy, skierowanym do niego z powodu zaległości w płatnościach rat kredytowych.

W zakresie czynu popełnionego przez oskarżonego istnieje możliwość przypisania mu winy, tj. skutecznego postawienia zarzutu zachowania sprzecznego z prawem w sytuacji, w której mógł zachować się zgodnie z wymogiem normy sankcjonowanej. Jest on, bowiem osobą dorosłą i znajdował się w normalnej sytuacji motywacyjnej, w której nie występowała żadna z okoliczności wyłączających winę. Takiej oceny Sądu nie zmienia zaprezentowane przez oskarżonego stanowisko, iż nigdy nie kwestionował prawa własności pokrzywdzonego i jest w stanie zwrócić pojazd. Obowiązek zwrotu bezprawnie przywłaszczonej rzeczy ciąży bowiem na każdym sprawcy przestępstwa przywłaszczenia i gotowość wykonania go nie wyklucza przestępstwa (por. wyrok SA we W. z dnia 26.09.2012 r., II AKa (...), LEX nr (...)). Nie może stanowić usprawiedliwienia subiektywne przypuszczenia oskarżonego co do nierzetelnej wyceny pojazdu przez bank, a w konsekwencji zawyżenie wysokości długu.

Wymierzając M. P. karę 1 roku pozbawienia wolności, Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 k.k. Na podstawie art. 284 § 2 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Przy wymiarze tej kary Sąd uwzględnił całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych popełnionego przez oskarżonego przestępstwa, a zwłaszcza charakter czynu. Jako okoliczność obciążającą Sąd uznał wcześniejszą karalność oskarżonego oraz znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu. Z. należy, że działanie oskarżonego było wymierzone w podstawowe prawo, jakim jest prawo własności. O. zdawał sobie sprawę z tego, że zaprzestanie spłacania rat kredytowych będzie wiązało się z koniecznością zwrotu pojazdu, a mimo tego samochodu nie zwrócił, podając, że samochód jest „w trasie”, naprawie, czy też jest zajęty przez komornika. W ocenie Sądu oskarżony już wówczas wyczerpał znamiona przestępstwa przywłaszczenia powierzonego mu mienia, gdyż potraktował go jak swoją własność i uniemożliwił tym samym dysponowanie tą rzeczą przez prawowitego właściciela, którym zgodnie z postanowieniami umowy był bank.

Nie mniej, pomimo uprzedniej karalności Sąd uznał, że istnieją podstawy do warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności. Proces przystosowania oskarżonego do reguł obowiązujących w społeczeństwie powinien przebiegać w warunkach wolnościowych. 2 – letni okres zawieszenia, pozwoli na zweryfikowanie pozytywnej prognozy postawionej w stosunku do oskarżonego. Wystarczające zdaniem Sądu dla osiągnięcia wychowawczych i zapobiegawczych skutków kary będzie zagrożenie wykonania warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności w przypadku popełnienia przez oskarżonego kolejnego przestępstwa, a w szczególności podobnego do tego, za który został skazany niniejszym wyrokiem.

Sąd wymierzył oskarżonemu także karę grzywny na podstawie art. 33 § 2 kk. Przepis ten przewiduje możliwość orzeczenia kary grzywny obok kary pozbawienia wolności, jeśli sprawca działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Przemysł z art. 284 § 2 kk ze swej istoty jest przestępstwem popełnionym w celu uzyskania korzyści majątkowej i również oskarżony, który przywłaszczył powierzony przedmiot o określonej wartości nie wywiązując się z umowy kredytu korzyść taką osiągnął. Sąd uznał, że oskarżony powinien ponieść również konsekwencje materialne swojego przestępczego działania.

Ustalając liczbę stawek dziennych w ilości 70, Sąd miał na względzie przekonanie, że liczba stawek dziennych winna być pochodną zastosowania ogólnych dyrektyw sądowego wymiaru kary wskazanych w art. 53 § 1 k.k. oraz winna uwzględniać korzyść, którą sprawca osiągnął z przestępstwa. Jest to bowiem okoliczność współwyznaczająca ładunek społecznej szkodliwości jego zachowania, a przez to i rozmiar winy oskarżonego. Wysokość zaś jednej stawki dziennej Sąd ukształtował mając na względzie sytuację materialną oskarżonego oraz jego możliwości zarobkowe.

Na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego M. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90,00 złotych tytułem wydatków postępowania i kwotę w wysokości 460,00 złotych tytułem opłaty, bowiem jego stan majątkowy umożliwia uiszczenie tych należności.